

Kéri Ferenc

REMÉNYKEDŐK

Zenés színjáték

Zene:

Karády István

Vers:

**Maczkó Edit,
Kéri Ferenc**

Történik:

Egy vidéki kis település, Ódonfalu vasútállomásán, napjainkban.

Szereplők:

Jani (Kis János), *a világtalan, egykori katona*

Margaréta (Mezei Virág), *Jani volt szerelme*

Böbe (Takács Erzsébet), *Jani élettársa*

Képviselő (Rétlaki Kázmér), *Virág férje*

Kata (Takács Katalin), *Böbe húga*

Színhely: *Egy kis, lepusztult váróterem, melynek közepén egy berácsozott, befüggönyözött, volt pénztárlak látható – felette Pénztár felirattal. Az Pénztár két oldalán egy-egy pad, a falon különböző falfestések, firkálások láthatók. A szín minkét oldalról megközelíthető. Az egyik az utcára nyíló, a másik pedig a vágányokhoz vezető ajtó - képzeletben.*

1. jelenet

(Képviselő, Margaréta)

Az utca felől érkeznek. Elöl a képviselő, utána Margaréta.

KÉPVISELŐ: Mindjárt itt lesznek! *(Elkezdi igazgatni a ruháját.)* Jól áll a nyakkendőm? A hajam nem fújta szét a szél? Nehogy valami Jancsi bohóc kinézetem legyen az esti Híradóban. Mit szólnának majd a választók!

MARGARÉTA: Mintha ezen múlna minden. Hisz ez is csak egy apró szelet a kampányodban.

KÉPVISELŐ: Ez igaz, de a vidéki, kis embereknek is adni kell valamit. Jókor jött ez a vonalbezárás. Ódonfaluból sok diák és munkás jár be Újvárosba, nem lehet tőlük elvenni a vasutat. Bár te is tudod, ezt csak a szívünk mondja, mert az eszünk tudja jól, teljes ráfizetés ez a vonal, s hogy már régen be kellett volna zárni az egészet.

MARGARÉTA: Én meg már azt hittem, meggyőződésből harcolsz az itteniekért. A földijeiért. *(Kissé szemrehányóan.)* Be kell látnom, ez is csak egy a sok szemfényvesztés közül. Miért csinálsz ezt?

KÉPVISELŐ: Emlékszel, mit mondtam négy éve, mikor először indultam a képviselőségért: Mindent megteszek, hogy én legyek a képviselő, s hogy meg is tartsam azt. Most jön a megtartás. Ezért kell minden lehetőséget kihasználni. Ez is egy lehetőség.

MARGARÉTA: *(Lemondóan.)* Egy lehetőség.

KÉPVISELŐ: Egyébként jól megírtad a mai sajtótájékoztató szövegét. Ez hatni fog. Nem is tudom, mi lenne velem nélküled. Te vagy a legjobb titkárnő a világon.

MARGARÉTA: A legjobb titkárnő. Mikor leszek már a legjobb feleség? Összeházasodtunk, ha jól tudom.

KÉPVISELŐ: Persze, hogy összeházasodtunk. Javítom magam: Te vagy a legjobb titkárnő és feleség a világon.

MARGARÉTA: Mint feleség megint csak a második helyre szorultam.

KÉPVISELŐ: Na, jól van. Te vagy a legjobb... *(Elhallgat, fülel.)* Hallod? Jön a vonat. Gyere gyorsan, a hazaérkezők hagy lássák, hogy gondom van rájuk! Meg aztán mindjárt itt vannak a tévések is. Készülődnöm kell a sajtótájékoztatóra. Gyere, gyere!

MARGARÉTA: Mi vagyok én? Marionett bábú? *(Kis habozás után.)* Na, jó, megyek.

Mindketten elmennek a vágányok felé. Érkező vonat, le- és felszállás hangja hallatszik.

2. jelenet

(Jani, Böbe)

Böbe vezeti be Janit a vágányok felől. Jani fehér bottal botorkál, fején sötét szemüveg.

BÖBE: Megérkeztünk! Újra itthon vagyunk! Hát nem csodás?

JANI: Mit vársz tőlem, mit mondjak erre? Azt, hogy világ életemben erre vártam. Kevés dolog köt ide engem igazán. Most is csak a kötelesség hozott haza.

BÖBE: Nem hittem volna sohasem, hogy még egyszer visszatérsz, visszatérünk ide. Együtt.
JANI: (*Elgondolkodik.*) Ott voltál mindig előttem, de mégsem láttalak meg. Együtt nőttünk fel, s mégsem kerültünk közel egymáshoz – pedig a szomszédban laktunk. Gondoltad volna?

BÖBE: (*Ének.*) (*Meghallgatható: [Maczkó Edit megzenésített versei](#) – Szeretnék*)

**Szeretnék boldogságot adni
szébbé tenni a világot
arcáról könnyét lecsókolni
annak is, ki ártott**

**szeretném végleg fölemelni,
utcák elhagyott vándorát,
vállamon egyedül cipelni,
a világ összes fájdalmát.**

JANI: (*Ének.*) (*Megérzi, megérti Böbe rajongását.*)

**Szeretnék boldogságot adni
szébbé tenni a világot
arcáról könnyét lecsókolni
annak is, ki ártott**

**szeretném végleg fölemelni,
utcák elhagyott vándorát,
vállamon egyedül cipelni,
a világ összes fájdalmát.**

BÖBE: Nem, soha nem gondoltam. Csak reméltem.

JANI: Mivé lettem volna nélküled? Ha te nem lennél, most sem jöttem volna haza. (*Elhallgat, a külvilágot kémleli.*) Egyedül vagyunk? Nem azt mondtad, a húgod kijön élénk?

BÖBE: Úgy beszéltem meg Katával, hogy várni fog minket. Biztos valami közbejött.

JANI: Most mi lesz? Elindulunk gyalog?

BÖBE: Dehogy indulunk. A falu másik végére elbotorkálni, ilyen állapotban.

JANI: (*Haragosan.*) Milyen állapotban? (*Kis szünet után, lehiggadva.*) Jó-jó, nem kell mindig a fogyatékoságomra figyelmeztetni. Hogyan jutunk el apámhoz akkor?

BÖBE: Elszaladok a sarki boltba, megkérem Ilonka nénit, hogy telefonáljak Katának. Mégis meddig várjunk? Ül le addig ide a padra! (*Odavezeti az egyik padhoz.*)

JANI: Mondtam, hogy venni kellett volna már egy mobiltelefont. Akkor most nem kellene rohángálni.

BÖBE: Minek? Azért, hogy állandóan háborgassanak, meg fizessünk érte – potyára. Jó lesz ez így is. Mindjárt jövök, maradj nyugodtan!

Böbe az utca felé elmegy.

3. jelenet (Jani, Margaréta)

Margaréta fejét rázva jön be a vágányok felől. Hóna alatt lapok. Leül a másik padra. Időtöltés gyanánt a termet firkezészi. Körbejáró tekintete megakad Janin. Lassan eszmél, hogy ezt az embert ismeri. Közben Jani megérzi, hogy valaki figyel.

MARGARÉTA: (*A meglepetéstől eltorzult hangon.*) Jani, te vagy az?

JANI: Ki van itt, ki szólít?

MARGARÉTA: *(Rövid csend. Az ajkát harapdálja. Feláll. Közelebb lép.)* Jani! Janikám!

JANI: Margaréta! Megismerem a hangod. Te vagy, ugye, te?

MARGARÉTA: Én, igen. *(Elcsukló hangon.)* Tizenöt éve senki sem szólított így. Leülhetek melléd? *(Meg sem várja a választ, leül. A papírokat a padra teszi.)* Mi történt veled?

JANI: Biztos, hogy érdekel ez téged?

MARGARÉTA: Ha nem érdekelne, gondolod, megkérdezném? A háború!

JANI: Mosztárban történt, de semmi köze a háborúhoz. Egy sima kocsmai adok-kapok volt. Épp azt ünnepeltük, hogy felhoztuk az Öreg híd egy csodálatosan épen maradt, faragott kövét, mikor szóváltásba keveredtünk néhány helyi muszlimmal. Szó szót követett, majd egy-két pofon is elcsattant. Kaptam a fejemre egy ütést, megszedültem, lerogytam, de olyan pechesen, hogy pont szemmel estem neki az asztal élének. Az eredményt itt látod. Ez volt megírva a nagykönyvben.

MARGARÉTA: Még hogy nem a háború! Akkor mi? Ha nincs rombolás, akkor nincs újjáépítés sem. Akkor nem kellett volna békefenntartók, meg orvosok, meg műszakiak, meg senki. Folya minden a saját medrében. *(Elgondolkodik, rövid szünetet tart.)* Ha nem lett volna ez a kegyetlenség, akkor talán ma is együtt lennénk. Emlékszel, milyen boldogok voltunk azelőtt?

JANI: Hogyne emlékeznek. Nap, mint nap gondoltam reád, ott is, azóta is. Nem tudtalak elfeledni. Sokat gondolkodtam, rólunk, mindenről. *(Nagyot sóhajt.)* Az élet tele van elindulással és megérkezéssel. Mindig utazunk valahonnan valahová.

MARGARÉTA: Most is?

JANI: *(Ének.) (Jani bólogat. A dal közben esetlen katonai díszlépéseket tesz.) (Meghallgatható: [Hidak](#))*

*Megkel a kenyér
felfrissül a vér
készén már a híd
megdobban a szív.*

*Puha a kenyér
hív a szenvedély
selymes puha úgy
nyílik a virág.*

*Szikkad a kenyér
kérges a tenyér
csalfa a szerető
nincs pihenő.*

*Hosszú még a híd
fárad már a szív
mély a szakadék
integet feléd.*

(Jani a záró részben visszaül helyére – Margaréta segít neki ebben.)

*Száraz a kenyér
korhad a pillér
törékeny a híd
elhalkul a szív.*

*Népes temető
ékes szemfedő
leszakad a híd
elnémul a szív.*

MARGARÉTA: Ne add fel! Nem ilyenek ismerlek. Legalábbis régen nem ilyen voltál. *(Elmereng.)* Miért is váltunk el!?

JANI: Ne tépjük fel a régi sebeket. Mindkettőnknek jobb így.

MARGARÉTA: Jobb így? Én vagyok az oka az egésznek. Ha akkor nem a karrieremre figyelek, hanem egy kicsit rád is, akkor most békében élhetnénk - együtt. Miattam menekültél el, jól tudom. Mire mentem azzal, hogy elvégeztem az egyetemem? A férjem mellett húzhatom az igát, mint titkár. Mint titkár! Érted? Titkár! Nem, mint feleség. *(Kicsit magába roskad.)* Sokan irigyelnek. Megvan mindenem, de kit érdekel. Lótás-futás az élet. Most is. Tévések, újságírók – kampány van.

JANI: Csak nem, hogy valami politikus a férjed?

MARGARÉTA: Az. Abból is az aktívabb fajta. *(Elhallgat, próbálja visszaterelni a szót eredeti medrébe.)* Én is sokat gondoltam rád. Bíztam benne, hogy hamarosan visszatérsz. Visszatérsz... és megbocsátasz. Megbocsátasz, hogy... *(Sírva fakad.)*... hogy megöltem a gyermekedet. *(Hosszú csönd.)* Hasonló helyzetben én is elhagytalak volna. Amit tettem, arra nincs mentség.

JANI: Nincs. De senki sem akar feletted pálcát törni, sem elítélni. A saját döntésed volt. Mint ahogy az én döntésem volt, hogy elmegyek Boszniába. Valóban menekültem, de nem csak előled, apám előtt is. Zsarnokabb volt a zsarnoknál. Az, hogy elvetted szerelmünk gyümölcsét, csak a kegyelemdőfűst adta meg. El kellett mennem innen. Nem kaptam lélegzetet. Úgy gondoltam, bárhol, csak nem itt.

MARGARÉTA: Nem kérem, hogy megbocsáss. Isten megbüntetett. Nagy árat fizettem érte. Az orvosok szerint soha többet nem lehet gyermekem. *(Sírva fakad. Fájdalmasan.)* Nem lehetek anya! Érted? *(Szorosan Jani mellé ül.)* Ölelj meg!

JANI: *(Kissé visszafogottan, mint aki attól fél, hogy meglátják, megöleli Margarétát. Ő is könnyeivel küzd.)* Jaj, Margaréta! Nem lesz ennek jó vége. Túl rég elkerültünk egymás mellől – s túl messzire. Jaj, azok a régi sebek!

MARGARÉTA: *(Jani ölelő karjaiban, kissé feloldódva.)* Emlékszem, mikor elbúcsúztunk egymástól, virágoztak az akácok. Édes illatukban még a szakítás is más volt. Általában hangos veszekedéssel szoktak elválni egymástól az emberek, de mi csendben, csókkal búcsúztunk. *(Lágyan az ajkát simítja, mint aki a régi csók nyomát keresi.)* Miután elmentél, én minden nap visszamentem arra a helyre, hátha csak álom volt. Hátha csak egy rossz álom.

JANI: Az egész élet egy nagy álom.

MARGARÉTA: *(Ének.)* *(Meghallgatható: [Akácvirág](#))*

*Akác illatú esti szél,
Mit üzent a kedvesem,
Suttogd a fülemben halkán,
Ne ártson többé senki sem.*

*Akác illatú hajnalok
Elmondom minden bánatom,
Harmatcseppek pihenjétek
Sírásra görbült ajkamon.*

Akác illatú éjszakák,

*Halljátok szívem ritmusát,
A Hold tudja s a csillagok,
Hogy átsírtam az éjszakát.*

*Bús esti szél, ti éjszakák,
Titokzatos csillag-világ,
Rejtsétek el titkomat,
S az akácvirág illatát.
S az akácvirág illatát.
S az akácvirág illatát.*

JANI: (*Elengedi Margarétát, félre fordul.*) Jaj, csak olyan könnyű lenne felejtetni. De nem megy egyik pillanatról a másikra. S talán már nincs is értelme.

MARGARÉTA: Az egész világ újrakezdés. Mi miért nem próbálhatnánk meg újra. Csak elhatározás és akarat kell hozzá.

JANI: Nézz rám! Mit kezdenél egy rokkant, világtalan, öszülő férfival? Mit tudnék én adni neked? (*A vágányok felől zajt hall.*) Jobb, ha elfelejtjük egymást. Jön valaki. Vigyázz, nehogy félreérthető helyzetben találjon!

4. jelenet

(Jani, Margaréta, Képviselő)

KÉPVISELŐ: (*Sietve jön be a vágányok felől.*) Virág! Virág! Hol vannak a jegyzeteim? Hagy futom át még egyszer. Egy sajtótájékoztató még hátra van, mert az egyik tévéstáb késik. Útközben valami balesetnél megálltak forgatni. Ezt a szenzációhajhászsát. (*Észreveszi Janit. Margarétához.*) Egy régi ismerős?

MARGARÉTA: Igen, egy falumbéli. Egy régi, kedves ismerős.

KÉPVISELŐ: (*Janihoz lép. Meglátva a fehérbotját előre köszön.*) Jó napok kívánok! Rétlaki Kázmér, képviselő vagyok.

JANI: Jó napot kívánok! Kis János, Ódonfalu szülötte. (*Kezet nyújt, a képviselő megszorítja.*) Örülök, hogy találkoztunk.

KÉPVISELŐ: Részemről a szerencse. Mi a helyzet a faluban, hogyan telnek a mindennapok? Mit szoltak, amikor meghallották, hogy bezár a vasút?

JANI: Erről tessék inkább a helyieket kérdezni. Én tizenöt éve elköltöztem innen. Most tértem vissza, azóta először. Nem tudom, mi történik errefelé.

KÉPVISELŐ: Mi hozta vissza közénk?

JANI: Jöttem, mert hívtak. Apám halálán van, s szeretné a tékozló fiát látni. (*Elgondolkodva, mélabúsan.*) Az én koromban, s állapotomban nem árt, ha megnyugszik az ember.

KÉPVISELŐ: Az ön korában és állapotában – szép gondolat.

JANI: (*Ének.*) (*Meghallgatható: [Nem vagyok vándor](#)*)

*Rohan az idő, búcsút int a nyárnak,
Két kézzel szorít az északi szél,
Hátat fordít víg kacagásnak,
A lomha fákon sárgul a levél.*

*Kétszárnyú vándorok költöznek délre,
Testük edzett, nagy utat kibír,
Az én lelkemnek itt van menedéke,
Szülőfalumban vár reám a sír.*

*Kétszárnyú vándorok költöznek délre,
Testük edzett, nagy utat kibír,
Az én lelkemnek itt van menedéke,
Szülőfalumban vár reám a sír.
Szülőfalumban vár reám a sír.
Szülőfalumban vár reám a sír.*

KÉPVISELŐ: Milyen megható! (*Margarétához.*) Hol vannak a jegyzeteim? Mindjárt itt lesznek a tévések. (*Margaréta átadja a papírokat. Felületesen olvassa. Janihoz.*) Tényleg, nagyon örülök, hogy találkoztunk. (*Margarétához.*) Nem jössz ki a peronra?

MARGARÉTA: Inkább itt maradnék. Jánossal beszélgetnék még egy kicsit a régi dolgokról.

KÉPVISELŐ: Jó. Majd jövök, ha vége a tájékoztatónak, s már megyünk is vissza Pestre. (*Janihoz viccesen.*) Csak le ne csapja a kezemről! Csak vicceltem. (*Kimegy a vágányok felé.*)

5. jelenet

(Jani, Margaréta)

Hosszú néma csönd. Margaréta le, s fel járkál. Jani tekintetével követi a léptek zaját.

MARGARÉTA: (*Kissé ingerülten.*) Ha nem lennék tanult lány, azt mondanám, hogy egy érzéketlen tuskó... (*Elharapja a mondat végét.*) Kérdez, de meg sem várja, mi a felelet. Sőt, nem is érdekli a válasz. Vérbeli politikus. (*Leül Jani mellé.*) Mi lesz velünk?

JANI: Mi lenne? Én hazaköltözök Ódonfaluba, te meg élsz Pesten az uraddal.

MARGARÉTA: Nem lehet véletlen, hogy ma, mi itt összetalálkoztunk. Ebben a Sors keze van. Nem gondolod?

JANI: Én csak azt gondolom, jó volt nekünk így, ahogy eddig éltünk. Ki itt, ki ott. Nem jó az állóvizet felkavarni.

MARGARÉTA: Miért vagy ilyen távolságtartó? Nem azt kértem, hogy szökjünk el a világ elől, hanem csak annyit, gondoljuk át a múltat. Hátha még lehet közös jövőnk.

JANI: Túl sok a régi emlék.

MARGARÉTA: Túl sok? Tudod jól, hogy azok többsége örömmel, derúvel teli. Nem az van inkább, hogy menekülni akarsz előlük – megint? Nem lehet folyton üzött vadat játszani, egyszer szembe kell nézni a problémákkal.

JANI: Köszönöm szépen a szóképet. Nézzek szembe...

MARGARÉTA: Jaj, bocsáss meg! Igazán nem akartalak megbántani. (*Rövid, drámai szünetet tart.*) Úgy látom, a mi életünk tényleg félresiklott. Pedig voltak szép pillanataink. (*Elmereng.*) Emlékszel, amikor Szilvászarádon voltunk. Felmentünk a kis vonattal, bebarangoltuk a környéket, s visszafelé gyalogosan, a patakban szaladgálva jöttünk lefelé. Útközben ettünk egy kis pisztrángot, barna sört ittunk. A fák alatt egy féllábú harmonikás szórakoztatta a hallgatóságot. Muzsikája elvarázsolt minket, annyira szívbe markoló volt a melódia. Lágyan félrevontál, s a patakban, térden állva megkérte a kezemet. Életem legszebb pillanata. Örökre belém égett.

JANI: (*Kissé elérzékenyülve.*) Lehet azt elfelejteni!

MARGARÉTA: Mit nem adnék egy hasonló kalandért! Ma már minden másképp történne. Ma már nem hagynám, hogy elmenj.

JANI: Nem lehet kétszer ugyanabba a... patakba belépni.

MARGARÉTA: (*Ének.*) (*Meghallgatható: [Vágyakozás](#)*)
Szellő lennék

*tűző napban
megmártóznék
patakhabban*

*tarka mező
lepke szárnya
égbolt ékes
szivárványa.*

*Virág lennék
illatfelhő
szurok égen
csillagernyő,*

*pillekönnyű
hópelypárna,
haldoklónak
puha ágya,*

*pillekönnyű
hópelypárna
haldoklónak
puha ágya*

*hajléktalan
menedéke,
háborúra
világbéke*

*pillekönnyű
hópelypárna
haldoklónak
puha ágya*

*hajléktalan
menedéke,
háborúra
világbéke*

JANI: Béke! Az kellene! Béke! Béke, és nyugalom. (*Maga elé mered.*) Ha nem haldokolna apám, s nem kérte volna, hogy látogassam meg, sohasem találkozunk. Talán, az lett volna a legjobb. Mert tudd meg, szerettelek, most is szeretlek! Nem tudtalak, s nem is akartalak elfeledni. Velem voltál minden pillanatban, s velem is leszel, míg élek. Jaj, Margaréta! Miért gyötör az élet?

MARGARETA: (*Feláll, elfordul, sír.*) Az ember sokszor csak akkor jön rá, hogy hibát követett el, mikor már késő. Szeretnénk olykor visszafelé forgatni az idő kerekét, de ez lehetetlen. Könnyezve, vagy könnyek nélkül szenvedünk, s próbáljuk az élet ránk mért ítéletét elviselni. Tűrünk és szenvedünk, s titokban reménykedünk. Közhely, de igaz: a remény hal meg utoljára. Még mi is hamarabb kimúlunk a világból. Ez a sorsunk. Mindenki sorsa.

JANI: Ne add fel! Sohase add fel! Ha feladod, nincs értelme az életednek. Megszűnsz embernek lenni. Csak egy kétlábon járó hústömeg leszel.

MARGARÉTA: Én már most is az vagyok.

JANI: Nem, még nem. Csak, ha elhiszed.

MARGARÉTA: Túl régóta élek úgy, ahogy élek. Begubózva, megalkuvások között, kiszolgáltatva, s kiszolgálva másokat. Túl régóta várok egy jó szóra, egy meleg szóra. De hiába. Ez jutott nekem.

JANI: Ne mond ezt, kérlek! Ne fájdítsd a szívemet, amikor már úgy zakatol egyébként is, mint egy rozoga gőzmozdony. Gyere! Gyere, ülj ide mellém! Ki tudja, mikor lesz rá még alakalom.

MARGARÉTA: *(Leül.)* Amikor csak akarod. Bármikor. Mindig.

JANI: *(Reszkető kézzel Margaréta kezét keresi.)* Mindig?

MARGARÉTA: *(Ének)* *(Meghallgatható: [Vallomás](#))*

Várlak, mint nyugalmat az este,

Felhők alatt csillagokat lesve,

JANI: *(Feltörnek benne a régi érzések.)*

Éhezlek, mint koldus a kenyeret,

Kérdés a hangtalan felelet.

MARGARÉTA: *Porszem vagyok, ha te vagy a szél,*

Csak öledben magaddal vigyél,

JANI: *Ha te vagy a ma, a holnapnak háttal állok,*

Csak egy meleg ölelésre várok.

MARGARÉTA: *Porszem vagyok, ha te vagy a szél,*

Csak öledben magaddal vigyél,

JANI: *Ha te vagy a ma, a holnapnak háttal állok,*

Csak egy meleg ölelésre várok.

MARGARÉTA-JANI:

Csak egy meleg ölelésre várok.

JANI: *(Átöleli Margarétát.)* Margaréta! Az én kis virágom! Hát újra itt vagy a karomban. *(Ujjjaival lassan végig simítja a nő arcát.)* Nem hittem volna, hogy újra megérinthetlek, ha csak ujjhegygyel is, de láthatom újra arcodat, érezhetem az illatodat. Tizenöt év egy pillanat csupán. Mintha az imént váltunk volna el. Jaj, drága Margarétám!

MARGARÉTA: Nem akarlak többé elveszíteni!

JANI: Nem számít volt, nem számít lesz, csak most van. S mi vagyunk - ketten.

MARGARÉTA: Félek, hogy elszakítanak tőled!

JANI: Az csak te lehetsz, vagy én lehetek. Senki más.

MARGARÉTA: *(Ének.)* *(Meghallgatható: [Légy velem](#))*

Légy velem, ha sírok

akkor is ha félek

légy velem, mert

vulkán tűzben égek,

légy velem, ha szánnak,

és ha kínoz a bánat

légy velem, mert

szeretlek, imádlak

JANI: *légy velem, ha vége*

ha megpihenek végre

légy velem,

mikor felnézel az égre.

MARGARÉTA-JANI: *Légy velem! Légy velem! Légy velem! Légy velem!*

JANI: *Légy velem, ha vége
ha megpihenek végre
légy velem,
mikor felnézel az égre.*

MARGARÉTA-JANI: *Légy velem! Légy velem! Légy velem! Légy velem!
Légy velem!*

Összeborulnak.

6. jelenet

(Margaréta, Böbe, Jani)

Böbe az utca felől érkezik. Meglátja az ölelkezőket. Forróság önti el.

BÖBE: Zavarok? (Jani és Margaréta szétrebben. Megismeri a nő.) Virág!

MARGARÉTA: Böbe! (Nem sejtí, hogy együtt vannak.) Van valami probléma?

BÖBE: Nincs. Még nincs. Vagy már nincs – tudja a fene!

MARGARÉTA: (Megérti a helyzetet. Janihoz.) Ti összetartoztok?

JANI: Már egy ideje. Böbe segített ki a bajból. Ő adott értelmet az életemnek. Tulajdonképpen neki köszönhetem, hogy most itt vagyok.

BÖBE: (Ének.) (Meghallgatható: [Szelíd fohász](#))

*Az nem lehet, hogy most van vége,
Néhány évet még adj Uram,
Ahogy mondatot épít a szó
Hadd formáljam még önmagam.*

JANI: *Tudom az este közeleg.
Új nap jön, minden éj után.
Engedd még kicsike fényt nekem
Halaszd el utolsó éjszakám.*

BÖBE-JANI: *Mit vétettem, ha most lenne vége?
Fohászom száll hozzád untalan
Ha ennyit volt mit nekem szántál
Azt is köszönöm Uram.*

MARGARÉTA: *Érzem, hogy foltosak a fények,
Meggyötörtek elhagyott idők.
Ha dús csillagot adsz a kormos égnek
Magszépíthetik még a jövőt.*

JANI: *Add nekem, hogy lássam még a kéket,
Hogy nyíljon még a számomra virág,
Az illatát is érzem, s hogy éljek
Add nekem, a Napnak aranyát!*

MARGARÉTA-JANI: *Mit vétettem, ha most lenne vége?
Fohászom száll hozzád untalan
Ha ennyit volt mit nekem szántál
Azt is köszönöm Uram.*

BÖBE: *Engedd, hogy még én is átélhessem
A szerelem édes örömét!
Alig éltem, nem léphettem még át
A nagykorúság bűvös küszöbét.*

MARGARÉTA: *Úgy szeretnék én is Anya lenni
Dédelgetni apró gyermeket,
Átölelni, virrasztani éjjel
S ha úgy kívánod: akkor elmegyek.*

BÖBE-MARGARÉTA: *Mit vétettem, ha most lenne vége?
Fohászom száll hozzád untalan
Ha ennyit volt mit nekem szántál
Azt is köszönöm Uram.*

BÖBE-MARGARÉTA-JANI: *Mit vétettem, ha most lenne vége?
Fohászom száll hozzád untalan
Ha ennyit volt mit nekem szántál
Azt is köszönöm Uram.
Azt is köszönöm Uram.*

MARGARÉTA: Azt hiszem, itt nincs mit magyarázni.

BÖBE: Kár is lenne. Régen nem tudtam versenyezni veled, most pedig nem akarok. Jobb, ha szépen kilépek a képből. (Janihoz.) Életem legcsodálatosabb évei hulltak most porba. Fáj, hogy így van vége. Nem fogok jelenetet rendezni, inkább, ha összetört szívvel is, félreállok az útból. Legyetek boldogok!

JANI: Nem! (A felismerés fájdalomtól üvöltve.) Nem! Nem hagyhatsz itt! Mi összetartozunk!

BÖBE: Mi? És ti? Ti is összetartoztok. Nem. Én nem akarom az örök vesztes harmadikat eljátszani. Ne félj! Nem vetem a vonat alá magamat. Attól jobban szeretlek. Köszönöm a melletted eltöltött éveket! Szépek voltak. Majd túlélem valahogy. Ezt is.

MARGARÉTA: (Oldalt áll, mint ártatlan szemlélő próbálja rendezni a dolgot.) Böbe, én nem tudtam! Nem is gondoltam...

BÖBE: Mindegy. Már megtörtént. Jobb is így. Sok boldogságot nektek! (Elindul kifelé az utca felé.)

JANI: Nem! (Böbe már majdnem kiért a színről. Utána akar rohanni. Elvágódik.)

BÖBE: Jani! (Visszarohan. Letérdel kedvese mellé. Próbálja felsegíteni. Jani elhagyja magát, mint aki nem is akar felkelni. Margarétához.) Segíts!

MARGARÉTA: (Szótlanul nézi a párt. Nem mozdul. Lassan motyogja.) Én nem ezt akartam. Én nem ezt akartam.

JANI: (Ujjával Böbe arcát tapogatja.) Hiszen... hiszen te sírsz!

BÖBE: (Ének.) (Meghallgatható: [Velünk az Isten](#))

*Arcom már rég
barázdák ágya
nem sebzi szívem
szerelem vágya*

JANI: *hajamba régen
nyomát beásta
ezüstös dérrrel
évek múlása*

BÖBE: *fölöttem mégis
szivárvány égbolt*

JANI: *nem bánok semmit
bár nagyon nehéz volt*

MARGARÉTA: *ha titeket látlak
széppé lesz minden*

JANI: (Böbéhez.) *szeressük egymást
velünk az Isten.*

BÖBE: *fölöttem mégis*

szivárvány égbolt
JANI: *nem bánok semmit*

bár nagyon nehéz volt
MARGARÉTA: *ha titeket látlak*
széppé lesz minden

BÖBE-JANI: *szeressük egymást*
velünk az Isten.

MARGARÉTA: Azt hiszem, én itt már csak zavarok. Jobb lesz, ha utána nézek, hogy áll a férjem az interjúval. Kérlek, ne haragudjatok rám a történetekért. Próbáljátok elfelejteni. Higgyétek azt, hogy ez csak egy próbatétele volt a szerelmeiteknek. Az Isten óvjon benneteket. *(Kimegy a vágányok felé.)*

7. jelent (Böbe, Jani)

Böbe és Jani lassan feláll, s leülnek a padra.

BÖBE: Mi lesz most velünk?

JANI: Felülünk az első vonatra, s haza utazunk.

BÖBE: Nem, azt nem tehetjük. Apáddal mi lesz?

JANI: Nem tudom. Semmit sem tudok. Kár volt ide jönni. Utazunk el az első vonattal, vissza a saját világunkba.

BÖBE: Meg nem történté akkor sem tudjuk tenni az előbbieket. Nem bujkálhatunk, nem menekülhetünk, legfőképp saját magunk elől. *(Elgondolkodik.)* Mi lesz velünk, Jani? Már-már azt hittem, összetartozunk, de most ezer kérdés tódul fel bennem. A legnagyobb baj az, magamban sem vagyok már biztos.

JANI: Mondanám, sajnálom, de az nem oldana meg semmit. Ahogy minden sebnek idő kell, hogy beforrjon, úgy ennek is. Nem akarlak elveszíteni, Böbe! Szükségem van rád!

BÖBE: *(Feláll.)* Szeretném hinni. *(Néhányat előbbre lép.)* Amikor keresésemre indultam, s megleltelek kint a kórházban, nem gondoltam volna, hogy elfogadsz. Emlékszel? Együtt bújtunk el a világ szeme elől édesanyád rokonainál Baranyában. Akkor társak voltunk, közösen tanultuk az új életet - nevetve, önfeledten. Azokat az éveket soha nem felejttem el. Úgy éreztem, szükséged van rám. Most... most nem érzem.

JANI: *(Feláll. Bőbéhez lép. Két karjával lassan megfogja vállait, maga felé fordítja.)* Böbe!

BÖBE: *(Ének.) (Meghallgatható: [Ma nem tudom](#))*

Ma nem tudom miért, de rossz a kedvem

Ma két karral ölel a fagy

Nem tudom miért, miért csak fázom

Mikor tüzével simogat a Nap.

JANI: *Ma nem tudom miért, de csöndre vágyok*

Ma belém hasít a fájdalom

Nem tudom miért, csak szürkét látok

Ma a lelkem fáj nagyon.

BÖBE: *Ma nem tudom miért, de kabátot öltök,*

Pedig verejtékezik homlokom.

Ma nem tudom mi, de elszakadt

Ma cserbenhagyott a bizalom.

JANI: *S ma fél évszázad igazsága éget*

Itt kéne hagyni az egészséget

*A világot, mi rám telepszik
Csendben tűnök, ő veszekszik.*

*Pókhálós évek fehérre festik
Hajkoronám dérral vetekszik
Ólomsúlyával ráncoltak az évek
Itt kéne hagyni az egészszet.*

BÖBE-JANI: *Ma nem tudom, mi történt velem
Ma átgondoltam az életem,
De gondolok inkább egy merészet,
Hogy csak álmodom az egészszet,
Hogy csak álmodom az egészszet.*

Megölelik egymást.

8. jelenet.

(Böbe, Kata, Jani)

Kata az utca felől sietve jön, szinte szalad.

KATA: Szervusztok! Bocs a késésért! *(Meglátja az ölelkezőket.)* Jaj, de szép pár! Gyere a keblemre nővérkém! *(Ölve üdvözlik egymást.)* Sógor uram, de jó színben vagy! Jól áll a napszemüveg! *(Meg akarja ölelni Janit, de az eltolja magától.)*

JANI: Nem biztos, hogy van kedvem a tréfához. *(Visszabotorkál a padhoz. Leül.)*

KATA: *(Böbéhez.)* Mi baja?

BÖBE: A hazaérkezés...*(Hazudni nem akar, inkább nem mond többet. Leül Jani mellé. Próbálja nyugtatni.)* Nézd el neki. Ő már csak ilyen. Nem akart bántani.

KATA: Nem akartam én senkit bántani, csak egy picit összejöttek a dolgok. Ide kapok, oda kapok, mindig van valami. Most is azért késtem, mert a férjem kicsit rosszul érezte magát, aztán ki kellett hívni az ügyeletet, de kiderült: nagyobb a füstje, mint a lángja. Reggel pálinkával vette be a gyógyszert, aztán megkeverte egy kicsit. Kapott egy injekciót a farába, azt jobban is lett.

BÖBE: Indulunk, vagy elmondod az egész falu mai napját?

KATA: Indulunk, indulunk! Persze, hogy indulunk, csak előbb átugrok az Ilonka nénihez a boltba, mert fogytán otthon a kenyér. Meg aztán kellene venni még egy-két dolgot. A gyerekek mindig azt kérdik, mikor hazaérek: Nekünk mit hoztál? Valami apróságot szoktak kapni, hogy be legyen fogva a szájuk.

BÖBE: Azt hiszem jobb, ha átmegegyek veled, mert sose indulunk el. *(Janihoz.)* Gyere! Segítek!

JANI: Én addig inkább itt maradnék. *(Böbe a vágányok felé néz baljósan. Jani megérzi ezt.)* Ne félj, nem lesz semmi baj! Menj nyugodtan!

KATA: *(Janihoz.)* Már miféle baj lenne? Nem bánt téged itt a kutya sem. Ódonfalui gyerek vagy. Ismer errefelé mindenki. *(Böbéhez.)* Na, menjünk Ilonka nénihez, még be nem zár addig.

Kata, Böbe elmegy az utca felé.

9. jelenet.

(Jani, Margaréta, Képviselő)

Jani csöndben gondolataiba merül. Margaréta és férje a vágányok felől jönnek.

KÉPVISELŐ: Gyere, drágám! Menjünk, siessünk! Készülni kell a holnapi beszédre! (*Meglátja Janit.*) Kedves Sándor, magát itt felejtették?

JANI: János. Kis János. Egyébként megyek nem sokára, csak várok valakit.

MARGARÉTA: (*Felcsillanó szemmel.*) Szép dolog: várni. Az egész élet csupa várakozás.

KÉPVISELŐ: Jaj, de romantikus vagy, drágám! (*Súgva Margarétának.*) Nem is gondoltam volna rólad, hogy ilyen érzelgős vagy.

MARGARÉTA: Nem ez az egyetlen. (*Janihoz.*) Viszontlátásra, kedves János!

KÉPVISELŐ: Viszontlátásra! Gondoljon rám a szavazáskor!

Képviselő és Margaréta elmegy az utca felé.

10. jelent.

(Margaréta, Jani)

Jani gondolatiba merülve ül a padon. Margaréta visszajön. Jani megérzi a nő közelségét.

JANI: Miért jöttél vissza?

MARGARÉTA: Itt maradt a holnapi beszéd piszkozata. (*Odamegy Jani padjához, melyen valóban ott maradt egy kis dosszié. Szótlanul nézi a férfit. Lassan forróság önti el. Könyörgő hangon.*) Nem?

JANI: Nem! Értsd meg, nem lehet. Nem csak magunkat tennénk tönkre, hanem az egész környezetünket. Túl nagy árat fizettünk már az eddigiekért mindketten. Ne tetőzzük a bajt.

MARGARÉTA: De...

JANI: Nem! Nincs értelme. Jobb, ha nem is találkozunk ezután.

MARGARÉTA: (*Ének.*) (*Meghallgatható: [Megszokás](#)*)

*Nem lesz könnyű, de elkerüllek
fájni fog, majd megszokom.
Nem fogja senki észrevenni,
hogy hamis mosoly ül arcomon.*

*Lassan belátom azt, hogy nem vagy,
sohasem hívsz telefonon...
Túlélem, mint annyi más bajt,
de hiányod elsorvaszt, tudom.*

JANI: Menj el! Kérlek! Vár a férjed a kocsiban.

MARGARÉTA: Vár. S a várakozás nem az erőssége. Neki sem. Köszönöm az őszinteségedet. (*Megcsókolja a férfi homlokát.*) Légy boldog! (*Elmegy az utca felé.*)

11. jelenet.

(Böbe, Jani)

Jani magába roskadva ül a padon. Böbe lassan, vissza-visszatekintve jön be.

BÖBE: Elment?

JANI: El. Örökre.

BÖBE: *(Leül Jani mellé.)* És mi?

JANI: Mi? Itt maradunk. Örökre.

BÖBE: Együtt?

JANI: Együtt. Hisz, összetartozunk.

BÖBE: *(Ének.) (Meghallgatható: [Tarts meg](#))*

Ha sárguló őszben

Tarka lombok zúgnak,

JANI: *Ha szikrázó télben*

Langyos szellők fújnak,

BÖBE: *Ha bimbós tavaszban*

Aranyágak gyúlnak,

JANI: *S széna ízű nyárban*

Kis csillagok hullnak,

BÖBE-JANI: *Tarts meg engem.*

BÖBE: *Ha a kéklő égen*

Báránfelhők járnak,

JANI: *Ha a nyíló réten*

Vadvirágok várnak,

BÖBE: *Ha tiszta patakban*

Kövek közé zárnak,

JANI: *S bíborló ég alatt*

Harsány ludak szállnak,

BÖBE-JANI: *Tarts meg engem.*

BÖBE: *Tarts meg derűnek,*

JANI: *Tarts meg búnak,*

BÖBE: *Lágy békességnek,*

JANI: *Háborúnak,*

BÖBE: *Tarts meg magadnak,*

JANI: *Tarts egészen,*

BÖBE: *Szótlán szavakkal,*

JANI: *Tarts keményen.*

BÖBE-JANI: *Tarts meg engem.*

BÖBE: *Ha sárguló őszben*

Leveleink hullnak,

JANI: *Ha szikrázó télben*

Tüzeink nem gyúlnak,

BÖBE: *Ha bimbós tavaszban*

Fagyos szelek fújnak,

JANI: *S széna ízű nyárban*

Harangjaink zúgnak,

BÖBE-JANI: *Tarts meg engem.*

BÖBE: *Ha a kéklő égen*

Viharfelhők zárnak,

JANI: *Ha a nyíló réten*

Dörgő tankok járnak,

BÖBE: *Ha tiszta patakban*

Ragadozók várnak,

JANI: *S bíborló ég alatt*

Dögkeselyűk szállnak,

Kéri Ferenc: REMÉNYKEDŐK

BÖBE-JANI: ***Tarts meg engem.***

BÖBE-JANI: *(Egymással szemben állva térdre rognak. Homlokuk, orrhegyük összeér. Imára kulcsolt kezüket összefonva tartják.)*

Tarts meg engem. Tarts meg engem. Tarts meg engem.

Tarts meg engem. Tarts meg engem. Tarts meg engem.

V É G E

Soltszentimre, 2010. január 1. – 2010. február 8.